

Die mij draagt en die mij vleugels geeft

Een mooi beeld van de omgang van God met de mensen is het beeld van de adelaar met de jonge adelaars. Daarover gaat het volgende lied van Huub Oosterhuis:

*Die mij droeg op adelaarsvleugels
die mij hebt geworpen in de ruimte
en als ik krijsend viel
mij ondervangen met uw wieken
en weer opgegooid
totdat ik vliegen kon op eigen kracht.*

Om als mens te kunnen leven heb je vertrouwen nodig.
Vertrouwen in jezelf, vertrouwen in God.
Zonder vertrouwen is het moeilijk te leven.
In het lied zien we hoe God ons leert om te vertrouwen.
Onder Gods vleugels vinden we geborgenheid.
Hij draagt ons.
Om te leven moeten we ook onze eigen weg durven gaan.
Ook dat leert God ons.
Hij werpt ons als het ware in de ruimte van het leven van iedere dag.
En als we het dan niet redden,
er misschien wel aan onderdoor gaan,
dan vangt Hij ons op
op zijn vleugels
en gaan we het daarna weer zelf proberen.
Totdat het ons lukt op eigen kracht.
Misschien is dat laatste wel een voortdurend
heen en weer gaan tussen God en de mensen
om de kracht op te doen
die we nodig hebben om onze levensweg te gaan.